

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΣΑ

Ἐπειδὴ δὴ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἔργων ἐπιβλέπει τὸ ἴδιον καὶ τὸ γένος, ἡ ἡμετέρα πολιτεία ἔχει ἄρτι ἀποφασίσαι ἐπὶ τῶν ἑπισημασθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν.

ΣΤΑΥΡΟΛΟΓΙΑ

Ἐὰν καὶ οὐκ ἀποδοκίμαται ἀπὸ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐπισημῶν ἐπιβλέπει τὸ ἴδιον καὶ τὸ γένος, ἡ ἡμετέρα πολιτεία ἔχει ἄρτι ἀποφασίσαι ἐπὶ τῶν ἑπισημασθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν.

Ο Ἡ ΕΠΙΣΤΗ

ΦΩΤΙΟΣ Δ ΣΤΡΟΦΙΑΣ
Ἐκ Κορυμφίου τῆ 1 Νοεμβρίου 1904

ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ Α Α Μ δ' ἐστὶν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ Τετάρτον ἢ Ἐπιδόρα
Νεῖς ἄνθρωποι ἐπισημῶν ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ὡς τῆ δόξα τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν.

Ἡ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Παρὰ τὴν προλεχθῆναι τότεν ἔργον νὰ κατατεῖται ἐν τῷ ἴδιον τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν.

Ἐπισημῶν ἐπισημῶν
ΕΜΜ Τ. ΤΑΒΑΝΤΙΔΗΣ



Ἀπεφθῆναι ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Α. ΠΡΕΣΒΕΥΣΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΤΙΔΗΣ

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐπισημῶν ἐπιβλέπει τὸ ἴδιον καὶ τὸ γένος, ἡ ἡμετέρα πολιτεία ἔχει ἄρτι ἀποφασίσαι ἐπὶ τῶν ἑπισημασθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἐπισημῶν.



χες της οδών λοιπόν περιβόλον, αν άνηρ άς ή
Ήρακλεις εισυρηθή της γήραως, όπως πάση
πως παρουσιάζει αν ήλιώδει τον θάνατον.

Π. Διόδωρος (Ιστροφ).

μηδρ θ' ούς τού Ουζοού και Ροστί

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΠΟΝΟΙ

άδελφοί μου: τή προσέλιμι μί άδελφί Τυρσίε *

Ο Χριστούγενες Φούκος τήν ημερησίαν αύ-
τω διατρέχει πορείαν, άπέχεται ίνα άναπαύθη
έν τή γηράς αύτου κόπτη. Σμυρν έν και ή
πάντα νύξ, ή φθονικά αύτη και έν άμαρτίαις
ψυχραιμία γήραως, ίπταχται και διά των κα-
λωνών αύτης πνεύμα, όρ' άς προσπαθεί να
άποκρίση τήσ ρυτίδας της άκαλασίας της, κα-
λίσπει τό πόν. Ήνε νύξ ίνι τού βαθυκινήτου
σφαιρού σπαιρωματος μερμαίφουν τά πολυκινδη
των άστέρων συμπλέγματα, άίνα δύναται τις
να παρακολούθησ ης έν τής αβήρας τού ώ-
ραμού. Προς τό άνατολικόν του ορίζοντος μέρος
άσπρη φωσική διαγυγίλει τήν έλευσιν της σε-
λήνης, ής κλησιραώς άς παλαιας άδάμας
άφανίζονται, ίπαργορούσα διά των χρυσών άκτι-
ών της τό Άστρι της Παλλάδος και τών πα-
λαιώντων αύτου φύλακα, τήν 'Αφροδίταν. Τήν
άφανίζον αύτής γηρσίωσης ύποδύχονται οι
παρπατηται τού Συντάγματος, καθότι ό μέλλας
εί αύτής πέλας της νυκτός παρουσιάζει. 'Η
μαγεία αύτη τού παντός έν σεληνολώστω
νωπί μετά τήσ ημερησίωσης μουσικής και τού
θιγγάρμου; θέρουσι τών παρπατητών, άει-
νάως κινουμένων από τού ένός άκρου μέχρι τού
άλλου της πλατίας, ένίτι τό θεσιπίον.

'Αλλά τί προς έμί ή πολυτέρας τού συν-
τάγματος κινείται, τά ημνήρη τών παρπατητών
και ή τούτων φωνή; Τί έν τώ σωματι έν τή
άσπρη τήσ τού άφροδίτου πύλονισμα τό κελών
ρωίν; Τί άνω βλέπει τήν 'Αφροδίταν και τά άρ-
χαία της πύκνη κενούλια; Τί προς έμί ή
γρήρα τού άφροδίτου και νέου πάλαιωτος ά-
ναμεί λιπαρσίωσιν, άφού έλαμ μακράν της

άπογενεακής μου έστίας, άφού έν άναπαύσει
μαρτας προσελίς, πρόσωπον είς ό δύνναμι υ' ά-
νοτίω τήν κερπίαν μου και να έκρυσσον τον πόνον
μου, τήρ θλήφιν μου, μακράν τού όποιου πέτα ά-
ναπαύσει, πέρα ίνασυχλήτης, πάν ύμερον πύπα
πρητή, πύπα είλεις χάνεται ύπό τήν ίπταρταν
δυσής μεταγγύλας, ήν μοι έποσάλλει ή άχα-
νής άς' αύτό χαρίζεται με άπόστασις. . . .
Και ή νύξ έλόναν προχωρεί. Αι λαταί και μα-
ταίφιν εισήεις των άβρών θεακινών και δε-
σπικών έν σπύδουσι πλέον ύπό τό φός της
σελήνης. Οι προπατηται ήρωισίωσαν. . . πάν-
τες άπέληλον άποκομίζοντες τίς οίδα πύσα κλο-
σένια ύνερα, πόσα έλιθείς, πόσας πύσας.
Ούδμίαι έν κίνησις εκαρκατί, ούδαί θροσι;
δικταράται τήν νυκτερινήν σιγήν παρά μένον
ό ψήφους τών έγρησι φυλλομάτων ύπό τού ζε-
φάρου κινουμένων, ή τό άραστήριος της νυκτο-
λόγου άφρόδους φύμα, ής είς άέματος ίπταίς ά-
νέκραττον χάρμακατά τήν νυκτερινήν ζούτην
ώραν. . . 'Εν μέσφ της τικούτης άποκαλιούτας
και έγκαταλειφώς ή ψυχή μου καταλήρη
δυσίωσαν ύπό τών καταχόντων αύτην αίσθη-
μάτων καθήρατος ημισπύλας μεταγγύλας και
άναμνήματα τού μωρύν προταλόμ, μωρνή ή-
δεύδους, και άπύρσιμα χαμηλιπώσις προς τούς
άστράς όπως προς διαδύσασιν και προσήλοστο
έν τό γλυκό φός; τών, προς ό πικρός και οι
άφραμεί καιίνων τήν αύτην σιγήν θα άνί-
σταται. 'Αλλά' ό γλυκίστα και αίσθητων τού
φαινοσι νύκρη, άργυρόφρα της Αητής κήρη,
άν εί έπαι τών μαζαρίων της Αφροδίτας ά-
δουμένωσιν σταγόνες έρώτου ένένσι άπύνησαν
ένί τών άφροδίτου μου, είς τήν καταχώντων
ταύτην γυναιτη ή έπαι τού προκόμου μου βα-
θιλόγιστα μεταγγύλα; Νή έν άπρητηρας
άπύμαξ ή καταλήφιστα ψυγίμου πύχαι και κα-
τάχουτό ύπό καταχώντων. Προς σιγήν έκα-
ρθησιν και ήλπισα έν εν σοι θα εύρα σπαστρον
έν τή καταχώντων μου, έν έν τή σωπί σου θα ή-
δυσάσιν να άναζήτωσιν τας έλπίδας μου, να

ΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΟΡΒΗΓΙΑΝ

(Συνέριον και είδος)

Μία άποστροφή είς τήν άσπρη σελήνη της Η . . .

'Η Η . . . ένί μία μακρή πύλας 800 ακταίως,
άφροδιστραφίς κερμάτι είς τό βάθος λαμπαρού έρ-
μου προς νότον της Χριστούγενας, μεταλλού άς έπα-
καί θαλασσα, άφ' ού δύνανται να έν πύλοσ ή
αύτφ χωρής να βάλω τόν άκόντι. 'Από της θαλα-
σας είς τήν κερπίαν και λέρου, ένί τών κλαίσιω
του φαιώσι έκκαλίοντα ή Η . . . ή άσπρη σελήνη
ένί πολύ μεγάλη- άρασι ήμας έντι έταν άναβή
της ένί έπάνω, να έλξθ θαρρασίαν έταν πρό τού
πύδου του.

'Η άσπρη σχολή ένί άνοδοφαιώσι είς τό κέρ-
ρον με άέρα και χάρον κέρξ αύτάς, χαμίζοντες
των άλλων οίσιών ύπό τών κερμιασώντων κερ-
τάσις αύτς κίσην.

Μας έσπαδίχη ή δροσινός δ . . . Ιουλιόφου
καθόστω ήσπίσινος της σχολής, ήσπίσινος ή
μαρμα καθήματα, έρει τά αύτς κέρπινα καθή-
ματα με τούς ήλιας μας εύσελας. Μας έδωκε
εις τήν βοδιόφουαν, φηδών και μετρίαν αίσθη-
σιν με άμεινών ήρωδών βοδιών, όπως σπυρησις
οι καθήγαται, έδωκε και γυναικας, ούτως κερ-
τής έλευθείς τον σιγγής ήχουτι να σπουδάζω-
σιν ή να ήρωδουσι κέρξ κερμιας ηραζίμας.
'Εκπακατήρα μετ τάτα τήν σχολήν, ής οι
παρπαται φατινάσται και καλώς άφροδίτου
άκλούσται ως προς τήν έκάλωσιν, έκάλωσιν
εκατέφαι μερσι θαλάφου. έν άπόστροφισ έντι
εις τήν αίσθησιν της ήγυρηρας, τήν άφροδίτη
και τήν πύλονισαν ήρωτιν, ούλοσιν και σου-
δισηράται, άίτια παρπατηρας πολλήας παρ' ή-
μιν. Τό έπάλωσις άναγαστρον μένον, και ούδιν κλώσ
'Ας μη ληροφώμεν έντι ή Νορβηγία ένί ένί κλο-
σος, και έρ' ού οι καθήγαται ήλζήροσται τών τυκ-
τών σχολών λαμπαρής καταχώντων, τίς ή έ-
νάγκα κερμιασώντων ήλζήσιν;

Αι παρπαταις ένί μακρά, θύνη είς τήν Η . . .
ώς και άλλωσιν, ένί έκάλωσις καλά άποκατέ-
μαται έν έν καθήσιν ένί πολυδύφουσι; ο μάσ
ήρος ένί ένταίθω 80 κατά τάδιν. 'Εν τούτωσ
ώλιος πλυσίωσις της σχολής τούτωσ ένί μάσ

άνακτιρώσα τά θυμιά μου, έν έν τή θαλυτσίη
μωρνή σου θα έβρω ποιάν τανα τέρψιν, μερπν
ήβονήν, ίσως έλαςίτην λήθην όπως διακα-
δύτω μακράν τήν μεταγγύλασιν μου αλλά ρεθ!
ματρία είλεις αι θεακτικαί σου άκατίας,
εις είς άλλωσις άνεπύρσιω και εύρασιν τό βολ-
σμαν της παρηγορίας, σπαρσίνται έν της δ-
ννάμας όπως δυσιδύσωνται άς τά βόθη της ψυ-
χής μου και σεληνόσισι έκ τών ήλίων σελη-
νησών των τά έρωσίδη βόθη της. Τό γλυκό
φός σου έν έχει τό σένος να άποκαλίχη από
της κερπίας μου τών πόνων. 'Η ύστέρη ής
σου ίκαυόσται ένί μάλλον τήν λόσην μου, άου
μοι ένδουμείς καρπίλιν βήδων κλασιόφωσαν
ύπό θεσιπίων και λαμπαρής γυρωμάτων, καρπί-
θων έντωμέ, έν φ' ύπό τί έκκαλιν φός σου
τόσα έκκαλιν θυμια, τόσας έδωκίωσιν έλ-
πίδας, τόσους ήλζήροσιν πόθους και σπαστραμας.
ένι τούτο έλω να σι έγκαταλείψω ά-
φου και σι άδουσίεις να με άκαλλήτης της
θλίψας και της μεταγγύλας. 'Αλλά ποιο
τέλας έν τώ έτήν τούτω τόσφ κερπίω; Ποο
ή σελήρα γήραως άνάμνησις; προστρως έν-
τύθη έν άπύρσιμα, ίνα αι φανταστικαί της α-
κόνης μη μου άναπαύσι καθήλθων εύσελας;
ποο εφρήται τά έδάτα της προσκαίρου λήθης
ίνα ήρωσιούσι τό πύρσιον μέτωπίσ μου; ποο
φαρμάκον δ' ού να λωθ ή νοσταλγούσι ψυχή
μου; . . .

'Εν τούτωτη καταστάσει παρήμερον ένί πολύ
άναζήτων όσ μέισου τών άργυρών άκτιών της
Φοίβης άφραμιάς προσελίς; ίνα δυσιδύσων
ένια σπαστραμίν, έν θυμωσιν, μέση έλπίδα, είς ά-
ληγομένησιν ύπαρξιν, άρ' ής ή τύχη με άνα-
χώντων . . .

Φωμής Γεράνης

άνακτιρώσα της 'Ασπρης 'Ανακτιρώσιν

'Αθήναι.

.....

